

[Boligministeren.]

indrettede lejligheder har været det alt overskyggende problem, måske særlig harkoncentreret os om at løse denne side af sagen, og at vi måske overvejende har interesseret os for selve byggeriets udformning, lejlighedernes størrelse og indretning samt for etableringen af forretningscentre og egentlige bycentre. Dette er dog ikke ensbetydende med, at børnenes og de unges fritidsproblemer helt er blevet skudt i baggrunden. Ud over de meget store investeringer, som er foretaget inden for undervisningssektoren og den sociale sektor til støtte for børns og unges fritidsaktiviteter, investeringer, som man ikke bør glemme i denne forbindelse, har man også ved planlægningen af byernes og bydelenes udvikling og ved tilrettelæggelsen af de enkelte bebyggelses udformning i stigende grad bestræbt sig for at skabe mere miljøvenlige byområder.

Den gældende lovgivning åbner mulighed for at stille krav til og yde støtte til en indsats på dette område. Byplanloven giver ministeriet mulighed for at påvirke kommunerne til også at tilgodese hensynet til børnene, når arealer disponeres, men det er kommunerne, der er den primære byplanmyndighed. Det beror derfor i høj grad på kommunernes egen indstilling, hvad der skal ske på dette område. Der vil imidlertid i byplanvedtægterne kunne registreres en stigende interesse for at udlægge arealer til sports- og legeformål, og gennem nøje planlægning af de enkelte bebyggelsesområder har kommunerne ydet en aktiv indsats for at sikre adskillelsen af kørende og gående trafik og for at tilvejebringe hensigtsmæssigt beliggende opholdsarealer.

Også byggeovens og bygningsreglementets krav om passende opholdsareal for beboerne og krav om tilvejebringelse af tilstrækkeligt areal til opholdssted og legeplads for børnene har medvirket til at forbedre de forhold, som vi her taler om, men jeg må erkende, at hverken byggeoven eller bygningsreglementets krav til fritidsareal kan siges at være særlig vidtgående.

Endelig vil jeg nævne boligstøttelovgivningen, som giver boligministeriet mulighed for aktivt at støtte bebyggelser med fritidsfaciliteter for beboerne og mulighed for at påvirke og revidere projekter, der indsendes til godkendelse. Men også her forholder det

sig på den måde, at initiativet må udgå fra den, som har den primære projekteringsopgave, og et stort ansvar hviler derfor på bygherren og på kommunerne, der ligeledes over indflydelse på det almennyttige byggeri.

Det er mit indtryk, at mange almennyttige selskaber er opmærksom på børnenes og de unges behov, og jeg har haft lejlighed til at besøge flere af de nye, eller lad mig sige de helt nyeste bebyggelser såvel her i hovedstadsområdet som i provinsen og er dér blevet præsenteret for planer til større nye bebyggelser, som viser, at der hos selskaberne gøres en mere aktiv indsats på dette område, end vi tidligere har oplevet det.

Når jeg alligevel et langt stykke ad vejen er enig med fru Hanne Reintoft i hendes synspunkter, skyldes det, at jeg tror, vi mange steder ikke blot kan, men også skal nå længere frem, og at jeg tror, samfunds- og strukturudviklingen vil stille stadig større krav til det, man kalder miljø. Den større bykoncentration, som fører til, at flere og flere mennesker samles i bebyggelser med øget afstand til de egentlige rekreative områder, vil sammen med den større fritid, som efterhånden er til rådighed for befolkningen, selvfølgelig øge behovet for fritidsarealer og også for det, som man med et lidt teknisk udtryk kalder nærrekreative områder. Man må i planlægningen være opmærksom på disse forhold, og vi må med stadig større styrke tilskynde de lokale planlægnings- og byggeinstanser til at være forudsende på dette felt. Trafikkens store vækst har i de senere år mange gange stillet os over for skismaet: parkeringsplads kontra fritidsareal, og dette problem er, det synes jeg man må erkende, ikke altid blevet løst til fordel for børnene og de unge, altså til fordel for det sidste.

Med trafikens fortsatte udvikling vil der rejse sig store problemer for de nye bebyggelser, men endnu større vanskeligheder vil vise sig for det ældre byggeri, og særlig store vanskeligheder melder sig i de indre bydele. Her er tidligere lege- og opholdsarealer mange steder blevet inddraget til fordel for den forøgede bilpark, og det er særlig vanskeligt og kostbart her at skaffe erstatningsarealer. Selv om der i dag er tegn på, at den indre by måske ikke længere er så attraktiv, i hvert fald ikke som forretningscenter, og at presset på bykernen sandsynligvis vil